

Podle § 4 zák. č. 43/22 přírážky samosprávních svazků předpisují stát. berní úřady a obdobný předpis jest též v § 42 ob. fin. nov. č. 329/21, který v odstavci 4. stanoví, že obecní přírážky nesprávně vypočtené (v daném případě tak tvrdí st-l, když namítá, že vůbec neměly mu a to dekursivně býti předepsány z důvodů věcných blíže rozvedených) lze bráti v odpor odvoláním, podaným u předpisujícího orgánu, o němž rozhoduje s konečnou platností fin. úřad (§ 50 ob. fin. nov.). Tímto úřadem pak jest na Podk. Rusi, jak patrně z vl. nař. č. 216/22, čl. I. ve spojení s Šem 59 odst. 3. obec. fin. nov. (č. 329/21) fin. ředitelství (v daném případě v Mukačevě).

Patrně tedy, že nebyl příslušným ani měst. daňový úřad k předepsání obecní přírážky, ani měst. úřad k rozhodování o odvolání z předpisu, že oba tyto akty jsou zmatečnými, a že tento akt nemohl býti přezkoumán žal. úřadem, jemuž kompetence k rozhodování takového druhu také nepříslušela. — — —

Č. 7945.

Zdravotnictví. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní (Podk. Rus): Nárok na odměnu městského zvěrolékaře, který byl župním úřadem dočasně pověřen výkonem služby státního veterináře, je povahy veřejnoprávní.

(Nález ze dne 10. května 1929 č. 9444.)

Věc: Ignác B. v M. proti civilní správě Podkarpatské Rusi v Užhorodě o odměnu za výkon služby státního zvěrolékaře.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Presidium županského úřadu v Mukačevě sdělilo výměrem z 26. února 1925 se st-lem, měst. zvěrolékařem v M., že následkem přeložení stát. veterináře Leona H. z M. do T. se pověřuje až do odvolání vedením státní veterinární služby v městě M. — Podáním z 1. září 1926 obrátil se st-l na referát zemědělský v Užhorodě se žádostí, aby mu za vykonávání státní zvěrolékařské agendy byl určen a poukázán honorář.

Zeměd. referát civ. správy Podk. Rusi v Užhorodě výnosem ze 13. listopadu 1926 zamítl žádost st-lovu a vrátil ji župnímu úřadu v Mukačevě s tím, že B., vykonával-li agendu stát. veterináře města M., vykonával ji jako měst. zvěrolékař. Dle zápisů u referátu jednalo se asi o 2 komise úřední, za něž měl právo výlohy si likvidovati; není tím však uzákladněn jakýkoli nárok na eventuelní odměnu, který měl B. uplatniti ihned při převzetí agendy.

Podáním z 21. ledna 1927 žádal st-l o pozměnění rozhodnutí ze 13. listopadu 1926. Zeměd. referát civ. správy Podk. Rusi sdělil na to nař. výnosem, že nemá příčiny, aby změnil svoje rozhodnutí. Cítí-li se zvěrolékař poškozen, poukazuje se na cestu soukromoprávní.

O stížnosti nss uvážil: — — —

Ze znění nař. výnosu je zřejmo, že žal. úřad pokládá vznesený nárok st-lův za nárok soukromoprávní, a že v důsledku toho hledí na svoje výnosy ve směru tom vydané jako na prohlášení strany a nikoli jako na autoritativní rozhodnutí o nároku st-lově. St-l naproti tomu dovolává se § 9 zák. čl. XVII:1900. Je tedy na sporu otázka, zda st-lův nárok je rázu soukromoprávního a patří tudíž na pořad práva civilního, či je-li dle své povahy nárokem veřejnoprávním, o němž rozhodovati sluší úřadům správním.

V daném sporu jde o honorář požadovaný za substituční výkon státní zvěrolékařské agendy, kterýmžto výkonem byl st-l, měst. zvěrolékař v M., na základě § 9 zák. čl. XVII:1900 pověřen až do odvolání výnosem županského úřadu v Mukačevě z 26. února 1925. Ohledně odměn, jež takovému substitutu přísluší, odkazuje § 9 cit. zák. čl. výslovně na ustanovení § 6 téhož zák. Dle tohoto § 6 rozhodují však o nárocích toho druhu správní úřady a připouští se ve sporech těch stížnost na správní soud.

Z toho vyplývá, že vznesený nárok st-lův je rázu veřejnoprávního, a že tudíž žal. úřad neprávem odkázal st-le na pořad práva soukromého. I bylo nař. rozhodnutí z toho důvodu zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 7946.

Zaměstnanci veřejní: Zaměstnanec se služební dobou 17 roků 2 měsíců má nárok na nejnižší pensi stanovenou šem 155 plat. zák. pro služ. dobu od 13 do 17 roků, nikoliv na nejnižší pensi stanovenou pro služ. dobu od 17 do 22 roků.

(Nález ze dne 10. května 1929 č. 9487.)

V ě c: Emerich L. v P. proti oddělení ministerstva vnitra v Bratislavě o pensijní požitky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-li, obvodovému inspektoru II. třídy uniformované stráže bezpečnosti v. v., vyměřeny byly pensijní požitky nař. dekretem, jenž zní: »Na základě výroku polic. ředitelství v Bratislavě z 19. prosince 1926, kterým jste byl dán na trvalý odpočinek, poukazují se Vám se souhlasem gřř v Bratislavě v důsledku Vaší započítatelné služ. doby 17 roků 2 měsíců 12 dní a vzhledem na Váš jinak požívaný plat 4. stupně II. plat. stupnice ve smyslu zák. č. 103/26 od 1. ledna 1927 počínajíc, tyto odpočivné požitky: Minimální pense ženatých ročně 6.700 Kč. Výslužné se snižuje na ročních 5.700·24 Kč, jakmile manželka nepřichází v úvahu dle příslušných pens. předpisů, a proto každou změnu svého rodinného stavu jste povinen bezodkladně sem oznámiti.«

Stížnost namítá, že nař. dekret porušil zákonná ustanovení obsažená v §§ 148 a 155 zák. č. 103/26, dále ustanovení § 3 zák. č. 230/22 a §§ 12 a 56 vl. nař. č. 295/22, když jednak st-lova pense ustálena byla obnosem 6.700 Kč ročně místo 7.900 Kč, kterážto částka mu patří na základě jeho do pense započítatelné služ. doby 17 roků 2 měsíců a 12